

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie december 2013

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 126/2013
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 7 Charty základných práv Európskej únie
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa v rozsudku, v konaní o odvolaní ministerstva proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bolo zrušené žalobou sťažovateľa napádané rozhodnutie ministerstva a vec bola tomuto vrátená na ďalšie konanie, nezaoberal meritom veci, t. j. nepreskúmaval rozhodnutie krajského súdu ani zákonnosť, resp. nezákonnosť jemu predchádzajúceho správneho rozhodnutia ministerstva, ktorým bolo zrušené sťažovateľovi ako cudziemu štátnemu príslušníkovi udelené povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (ďalej len „povolenie na trvalý pobyt“).</p> <p>Najvyšší súd vo svojom rozsudku konštatoval, že predmetné správne rozhodnutie ministerstva o zrušení povolenia na trvalý pobyt sťažovateľovi už z časového hľadiska stratilo opodstatnenie, pretože podľa najvyššieho súdu sťažovateľovi bolo toto povolenie udelené iba do 13. decembra 2011, pričom najvyšší súd rozhodoval vo veci sťažovateľa 1. augusta 2012.</p> <p>Najvyšší súd poukázal na to, že už aj krajský súd vo veci rozhodol (27. januára 2012) v čase nedôvodnosti prieskumu administratívneho konania. Uviedol, že už krajský súd mal žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu ministerstva zamietnuť, pretože už aj v čase jeho rozhodovania uplynula lehota, do ktorej bolo dotknuté povolenie na trvalý pobyt sťažovateľovi udelené (t. j. do 13. decembra 2011).</p> <p>Odvolací súd teda prijal záver, že v čase jeho rozhodovania je posúdenie spornej otázky (t. j. trvalého pobytu sťažovateľa ako cudzinca, pozn.) neaktuálne, pretože sťažovateľovi udelené povolenie na trvalý pobyt stratilo platnosť 13. decembra 2011 a o „nové povolenie zatiaľ nepožiadala“.</p>
ratio decidendi	<p>Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované rozhodnutie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k rozhodujúcej otázke prerokovanej veci.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu takéto rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa. V zmysle</p>

	<p>svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.</p> <p>O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam, pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.</p> <p>Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.</p> <p>Pretože namietané odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je v zásade dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a s čl. 144 ods. 1 ústavy ani porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale ani porušenia práv zaručených v čl. 19 ods. 2 ústavy, v čl. 8 dohovoru, ako aj v čl. 7 charty, ktorých porušenie je v danom konkrétnom prípade vo svojej podstate odvodené od namietaného porušenia práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napádaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorého zrušenia sa sťažovateľ domáhal, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhovel a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.</p> <p>Keďže sťažovateľ nebol v konaní pred ústavným súdom úspešný, ústavný súd sa jeho ďalšími návrhmi (na zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie) už nezaoberal</p> <p style="text-align: center;"><u>Ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľa nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04</p>

<p>spisová značka</p>	<p style="text-align: center;">II. ÚS 352/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Juraj Horváth</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>15. októbra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu.</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka požiadala okresný súd o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, z dôvodu jej platobnej neschopnosti. Okresný súd uznesením rozhodol o začatí konkurzného konania proti dlžníkovi a ďalším uznesením o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, keďže ustálil, že dlžník svoju platobnú schopnosť žiadnym spôsobom neosvedčil.</p> <p>Proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu podal dlžník odvolanie, v ktorom žiadal, aby krajský súd uznesenie prvostupňového súdu zmenil a konkurzné konanie na jeho majetok zastavil. Sťažovateľka namieta postup a uznesenie krajského súdu prijaté v konaní o odvolaní dlžníka, ktoré vyústili do porušenia jej procesných práv zaručených</p>

	<p>ústavou a dohovorom.</p> <p>Podstatou sťažnosti sťažovateľky bolo jej tvrdenie o porušení základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo spočívať v tom, že krajský súd v konaní o odvolaní dlžníka proti uzneseniu okresného súdu o vyhlásení konkurzu porušil procesné práva sťažovateľky tak, že vo veci rozhodol napriek tomu, že jej nedoručil odvolanie dlžníka a nedal jej možnosť vyjadriť sa a k nemu. V okolnostiach prípadu bolo preto potrebné, aby ústavný súd preskúmal rozsah a spôsob uplatňovania procesných práv účastníkov konkurzného konania podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), konkrétne, či špecifiká konkurzného konania obmedzovali, či dokonca vylučovali uplatnenie označených procesných práv sťažovateľky podľa Občianskeho súdneho poriadku.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd zoberal predovšetkým do úvahy, že aj keď podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii konkurzné a reštrukturalizačné konanie predstavuje osobitný typ konania s vlastnými pravidlami, tieto neupravujú všetky aspekty konkurzného konania, v dôsledku čoho je v ňom namieste aj použitie Občianskeho súdneho poriadku. Ak preto samotný zákon neustanovuje inak, na „začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie...“ sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku“ (§ 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), pričom základné odchýlky zákona o konkurze a reštrukturalizácii od Občianskeho súdneho poriadku sú taxatívne vypočítané v ustanovení jeho § 197.</p> <p>Ani náležitosti odvolania a ani procesné práva účastníkov v konaní o odvolaní proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu však nie sú zaradené medzi základné odchýlky podľa § 197 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Právo účastníka konkurzného konania na podanie odvolania proti uzneseniu vydanému podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii je priznané v § 198 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a odvolanie proti nemu je prípustné, „ak to ustanovuje tento zákon“. Podľa toho istého ustanovenia ani dovolanie a ani mimoriadne dovolanie proti takémuto uzneseniu prípustné nie sú.</p> <p>Ani zákonné náležitosti odvolania a ani samotné odvolacie konanie nie sú osobitným predmetom úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii a spravujú sa príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Konkrétne ide o jeho § 209a, ktorý v odseku 1 upravuje postup súdu v prípade, ak odvolanie spĺňa zákonom predpísané náležitosti. V takomto prípade doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatnými účastníkmi a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.</p> <p>Pokiaľ tak súd prvého stupňa neurobil a odvolanie spolu so spisovým materiálom postúpil odvolaciemu súdu, tento je podľa § 211 ods. 1 OSP povinný sám odstrániť vady pri doručovaní odvolania a výzvy na vyjadrenie sa k nemu tak, že vykoná doručovanie. Uvedené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ustanovujú postupnosť procesných krokov tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu voči podanému odvolaniu, a to tak, že ich prvoradou povinnosťou je doručiť odvolanie ďalšiemu účastníkovi(om) konania a vyzvať ich, aby sa k nemu v určenej lehote vyjadrili.</p> <p>Až po splnení tejto povinnosti je súd prvého stupňa oprávnený postúpiť odvolanie odvolaciemu súdu a v prípade, ak to neurobí, je tieto procesné úkony povinný urobiť samotný odvolací súd. Z priloženého uznesenia krajského súdu vyplynulo, že doručením odvolania sťažovateľovi a výzvou na vyjadrenie sa k nemu sa vôbec nezaoberal a túto skutočnosť nevytkol ani okresnému súdu. Vo svojom uznesení sa sústredil len na posúdenie skutočností, ktoré viedli okresný súd k ustáleniu skutkového zistenia o úpadku dlžníka, jeho pasívnej legitímácii a dostatku majetku postačujúceho aspoň na úhradu nákladov konania. Ústavný súd nemôže súhlasiť s vyjadrením krajského súdu, podľa ktorého sa nebolo potrebné zaoberať doručením odvolania sťažovateľke.</p> <p>Tak pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom bola účastníkovi konania (sťažovateľke) odňatá možnosť uplatniť si procesné právo v rozsahu výslovného oprávnenia priznaného Občianskym súdnym poriadkom, a tak uplatniť vplyv na výsledok súdneho konania pred krajským súdom. Ústavný súd súčasne pripomína, že na vytknutie</p>

	<p>tohto pochybenia sťažovateľka nemala k dispozícii dovolanie ani mimoriadne dovolanie, keďže ich použitie je vylúčené § 198 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V dôsledku toho súdne konanie prebehlo bez akejkoľvek možnosti sťažovateľky vyjadriť sa k odvolaniu dlžníka v rámci zákonom priznaného procesného oprávnenia.</p> <p>V dôsledku toho, že dlžník takéto procesné oprávnenia mal a aj ho použil, došlo súčasne k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania vo vzťahu k tým procesným oprávneniam, ktorými mohli uplatniť svoj vplyv na výsledok súdneho konania, a tým k porušeniu čl. 6 dohovoru.</p> <p>Možno vyvodit', že sťažovateľkou napádané uznesenie krajského súdu vykazuje nedostatky z pohľadu náležitého a vyčerpávajúceho odôvodnenia, čím došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd namietaným uznesením krajského súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Uznesenie krajského súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP. Dombo Beheer B. V. z 27. októbra 1993, bod 33; Ernst and Others z 15. júla 2003, body 60 – 61; Bechbeger z 20. decembra 2001, bod 50

spisová značka	II. ÚS 171/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	22. októbra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv v konaní vedenom najvyšším súdom.</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala súdnej exekútorke návrh na začatie exekučného konania na vymoženie jej pohľadávky vyplývajúcej z rozhodcovského nálezu rozhodcu povinnej uloženej zaplatiť sťažovateľke čiastku 32 113,51 Sk (1 065,97 €) s príslušenstvom.</p> <p>Ide o rozhodcovský nález vydaný v Českej republike, teda z hľadiska exekučného konania vedeného v Slovenskej republike ide o cudzie rozhodnutie. Súdna exekútorka požiadala okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 Exekučného poriadku.</p> <p>Okresný súd poveril súdnu exekútoriku vykonaním exekúcie. Následne však uznesením okresného súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Uznesením krajského súdu bolo na základe odvolania sťažovateľky uznesenie okresného súdu potvrdené. Oba všeobecné súdy dospeli k záveru, že sťažovateľka nepreukázala splnenie všetkých podmienok čl. 22 a čl. 23 Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a o úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach (ďalej len „zmluva“). Uznesením najvyššieho súdu bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru. Najvyšší súd nesprávne odmietol dovolanie s tým, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 Občianskeho súdneho poriadku, a preto dovolanie nie je prípustné.</p> <p>Z tohto dôvodu sa vecnou stránkou prípadu ani nezaoberal a odoprel tak sťažovateľke právo na spravodlivé prerokovanie veci. Sťažovateľka je toho názoru, že dovolaním napadnuté uznesenie vecne spĺňa znaky uznesenia podľa § 239 ods. 2 písm.</p>

	<p>c) Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Totíž návrh na nariadenie exekúcie treba de facto i de iure považovať za návrh na uznanie a výkon rozhodnutia, a preto uznesenia okresného súdu, ale aj krajského súdu sú uzneseniami o neuznaní cudzieho rozhodnutia a o jeho vyhlásení za nevykonateľné na území Slovenskej republiky (najmä pokiaľ sa všeobecné sudy odvolávajú práve na čl. 22 a čl. 23 zmluvy, ktoré sa týkajú podmienok uznávania cudzozemských rozhodnutí).</p> <p>Skutočnosť, že exekúcia bola zastavená a toto zastavenie bolo odôvodnené nesplnením podmienok na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, neznamená nič iné než to, že všeobecné sudy odopreli uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia a vyhlásili ho za nevykonateľné. Preto je proti takémuto uzneseniu prípustné dovolanie. Porušenie práva na spravodlivý proces nie je iba v tom, že v dôsledku nesprávneho odmietnutia dovolania nebola vec z materiálneho hľadiska najvyšším súdom prerokovaná, ale tiež v tom, že najvyšší súd dôvod odmietnutia dovolania žiadnym spôsobom neuviedol.</p> <p>Došlo aj k porušeniu princípu res iudicata, ktorý zakazuje rozhodovať dvakrát v tej istej veci. Okresný súd vydal poverenie súdnej exekútorke a až následne takmer po dvoch rokoch exekúciu zastavil práve z dôvodu, že cudzí rozhodcovský nález nemal byť vôbec uznaný pre nesplnenie podmienok čl. 22 a čl. 23 zmluvy.</p> <p>Tým, že okresný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora, uznal predložený cudzí rozhodcovský nález za spôsobilý exekučný titul a už pred vydaním poverenia musel postupovať v zmysle zmluvy, a teda musel skúmať splnenie podmienok čl. 22 a čl. 23.</p> <p>Je preto logické, že tieto podmienky boli splnené, lebo inak by okresný súd poverenie na vykonanie exekúcie nemohol vydať. Keďže exekúcia už prebiehala na základe udeleného poverenia, nebolo možné v tomto štádiu opätovne skúmať splnenie podmienok na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského nálezu (v opačnom prípade by išlo o hrubé porušenie zásady právnej istoty a zásady res iudicata).</p> <p>Napokon sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd v prakticky totožných prípadoch zaujíma diametrálne odlišné stanoviská. V skutkovo obdobných prípadoch posúdil dovolania ako prípustné.</p> <p>Sťažovateľka predovšetkým namieta, že dovolaním napadnuté uznesenie treba považovať za uznesenie podľa § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a preto jej dovolanie malo byť kvalifikované ako prípustné a meritórne posúdené.</p> <p>Ďalej tvrdí, že v uvedenej súvislosti najvyšší súd v iných svojich rozhodnutiach považoval dovolanie v obdobných procesnoprávných situáciách za prípustné. Napokon vyslovuje názor, že nebola rešpektovaná zásada zákazu znova rozhodovať o veci už rozhodnutej, keďže už pri vydaní poverenia pre súdneho exekútora bol okresný súd povinný skúmať podmienky čl. 22 a čl. 23 zmluvy.</p> <p>Najvyšší súd je toho názoru, že námietky sťažovateľky neobstoja. Vo vzťahu k prvej námietke odkazuje na odôvodnenie uznesenia. V súvislosti s inými rozhodnutiami najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľka poukazuje, je toho názoru, že tieto veci boli odlišné od teraz skúmanej veci. Napokon zdôrazňuje, že vydanie poverenia súdному exekútorovi neznamená, že by následne nebolo možné exekúciu zo zákonných dôvodov zastaviť.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že považuje za účelné prvé dve námietky sťažovateľky skúmať spoločne. Sťažovateľka v rámci nich zdôrazňuje, že nielen podľa jej právneho názoru bolo treba podané dovolanie považovať za prípustné v zmysle § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ale vyplýva to aj z konkrétne označených rozhodnutí najvyššieho súdu v iných jej exekučných veciach, v ktorých tiež vystupovala ako oprávnená, pričom exekučným titulom boli aj tu zahraničné rozhodcovské rozsudky. Sťažovateľka teda zároveň namieta nesprávne posudzovanie prípustnosti dovolania v jej veci, ako aj odlišné posudzovanie rovnakej právnej otázky v iných, podľa nej obdobných veciach.</p> <p>Z pohľadu ústavného súdu treba vo všeobecnosti zdôrazniť, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky.</p> <p>Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu princípu právnej istoty, ale ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie. Za diskriminačný možno považovať postup, ktorý rovnaké alebo analogické</p>

situácie rieši odchylným spôsobom, ktorý nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. K porušeniu princípu právnej istoty môže dôjsť aj nerešpektovaním požiadavky predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že podľa názoru najvyššieho súdu uznesenia okresného súdu a krajského súdu nebolo možné považovať za uznesenia o vyhlásení cudzieho rozhodnutia za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, javí sa potrebné z pohľadu ústavného súdu posúdiť, či je tento právny názor najvyššieho súdu v súlade s inými rozhodnutiami najvyššieho súdu uvádzanými sťažovateľkou s tvrdením, že má ísť o analogické prípady.

Je potrebné prisvedčiť najvyššiemu súdu, že vo veci sp. zn. 3 Cdo 34/2012 bol skutkový stav odlišný, keďže došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda nie k zastaveniu exekučného konania po udelení poverenia.

Vo veci sp. zn. 6 Cdo 77/2012 okresný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie, avšak neskorším uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a konanie zastavil. Krajský súd odvolanie sťažovateľky odmietol vo vzťahu k výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú (keďže proti tomuto výroku nebolo odvolanie prípustné) a potvrdil vo vzťahu k výroku o zastavení konania. Najvyšší súd považoval dovolanie za prípustné podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, keďže bol toho názoru, že odvolanie bolo prípustné proti obom výrokom uznesenia okresného súdu. Záver o prípustnosti dovolania v tejto veci sa teda neopiera o ustanovenie § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Napokon, vo veci sp. zn. 3 Cdo 14/2012 došlo k udeleniu poverenia súdnemu exekútorovi a neskorším uznesením okresného súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Krajský súd odmietol odvolanie oprávnenej proti výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú s tým, že odvolanie proti tomuto výroku nie je prípustné, a uznesenie potvrdil vo vzťahu k výroku o zastavení exekúcie. Najvyšší súd považoval uznesenie krajského súdu za také, aké má na mysli ustanovenie § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a preto dovolanie považoval za procesne prípustné. Možno ustáliť, že právny názor vyslovený najvyšším súdom vo veci sp. zn. 3 Cdo 14/2012 sa týka obdobnej skutkovej a právnej situácie, aká sa posudzovala v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 137/2012.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že právne názory vyslovené najvyšším súdom vo veciach sp. zn. 5 Cdo 137/2012 a sp. zn. 3 Cdo 14/2012 sa v otázke prípustnosti, resp. neprípustnosti dovolania podľa § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku zásadným spôsobom odlišujú. Kým totiž podľa právneho názoru vysloveného vo veci sp. zn. 5 Cdo 137/2012 nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré má na mysli ustanovenie § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, podľa právneho názoru vysloveného vo veci sp. zn. 3 Cdo 14/2012 je opak pravdou.

Podľa názoru ústavného súdu za situácie, keď sa najvyšší súd odchyľil od právneho názoru vysloveného v inom jeho rozhodnutí týkajúcom sa analogického prípadu [v súvislosti s otázkou prípustnosti dovolania podľa § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku], bolo jeho povinnosťou minimálne poukázať na už existujúce rozhodnutia v identických právnych veciach, ktoré vychádzajú z odlišných právnych názorov, a na tomto základe zdôvodniť, prečo sa od nich v teraz riešenej právnej veci odkláňa. Ak tak najvyšší súd v danom prípade neurobil, tak tým vážne spochybnil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu, ktorý sú pri svojej rozhodovacej činnosti povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci. To zakladá arbitrárnosť jeho uznesenia.

Ústavný súd nepovažuje za dôvodnú poslednú námietku sťažovateľky, podľa ktorej vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bola otázka spôsobilosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku vydaného v Českej republike) právoplatne vyriešená, a preto už nebolo možné neskôr exekúciu z tohto dôvodu, resp. aj z tohto dôvodu zastaviť (res iudicata).

Pri riešení uvedenej právnej otázky vychádza ústavný súd z toho, že hoci v rámci rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie sa muselo riešiť, či exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) zodpovedá kritériám čl. 22 a čl. 23 zmluvy, nemožno vylúčiť, aby sa splnenie týchto podmienok mohlo opätovne skúmať aj po vydaní poverenia. K vydaniu poverenia

	<p>nedochádza totiž v rámci kontradiktórneho konania, pretože všeobecný súd o návrhu oprávneného na vydanie poverenia rozhodne spravidla bez toho, aby sa mohol vyjadriť aj povinný, pričom proti verdiktu, ktorým sa poverenie udelí, nie je prípustné odvolanie. To znamená, že povinný môže svoje prípadné výhrady týkajúce sa napríklad naplnenia podmienok podľa čl. 22 a čl. 23 zmluvy uplatniť spravidla len po vydaní poverenia.</p> <p>Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatná aj okolnosť, že okresný súd a krajský súd rozhodli o zastavení exekúcie v podstate z dvoch zásadných dôvodov, a to jednak pre nesplnenie kritérií vyplývajúcich z čl. 22 a čl. 23 zmluvy, ako aj preto, že sa pri vydaní exekučného titulu nebrala do úvahy spotrebiteľská povaha záväzku povinnej. To znamená, že exekúcia bola následne po vydaní poverenia zastavená aj z dôvodu nesplnenia kritérií vyplývajúcich z čl. 22 a čl. 23 zmluvy.</p> <p>Preto z hľadiska podstaty skúmanej problematiky sa javí ako rozhodujúca otázka, či zastavenie exekúcie pre nesplnenie podmienok čl. 22 a čl. 23 zmluvy, resp. potvrdenie takéhoto rozhodnutia okresného súdu krajským súdom možno alebo nemožno považovať za rozhodnutie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky v zmysle § 239 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Ústavný súd napokon poukazuje na to, že v zmysle § 242 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na také vady konania, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku, je najvyšší súd v dovolacom konaní povinný prihliadnuť aj v prípade, keď takéto vady neboli v podanom dovolaní uplatnené. To znamená, že otázku prípustnosti dovolania z niektorého z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku je najvyšší súd povinný skúmať aj z úradnej moci.</p> <p>V danom prípade napriek formálnej existencii exekučného titulu (zahraničného rozhodcovského rozsudku) došlo k tomu, že exekúcia nebola vykonaná, keď všeobecné súdy dospeli k záveru, že z viacerých dôvodov nemožno predložený exekučný titul akceptovať. Hoci to sťažovateľka v podanom dovolaní, ale ani v sťažnosti ústavnému súdu nenamietala, javí sa ako nedostatok zo strany najvyššieho súdu, že sa za tohto stavu nijako nezaoberala otázkou, či uvedenú procesnú situáciu nemožno považovať za taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd sa teda mal zaoberať možnosťou prípadnej prípustnosti dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia.</p> <p>Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.</p> <p>Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.</p> <p>V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 137/2012 a vec vrátil na ďalšie konanie</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že najvyšší súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 300/06, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 75/09 ESLP: Beian v. Rumunsko</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 163/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Juraj Horváth</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. novembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných</p>	<p>čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky</p>

zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Slovenská republika namietala porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom.</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v príčinnej súvislosti s napádaným postupom najvyššieho súdu v konaní a jeho došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd sa vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom náležite nevysporiadal s otázkou plynutia premlčacej lehoty podľa § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, čo bola podľa sťažovateľa primárna otázka pre rozhodnutie o včasnosti ich uplatnenia, s ktorou sa mal najvyšší súd (a pred ním aj okresný súd a krajský súd, pozn.) vysporiadať prv, než vôbec pristúpil k preskúmaniu aj ich vecnej dôvodnosti.</p> <p>K porušeniu označených práv malo tiež dôjsť aj tým, že najvyšší súd nenapravil pochybenie ani okresného súdu, ani krajského súdu, keďže sa nevysporiadal s tým, že tieto súdy mali arbitrárne aplikovať ustanovenie § 442 Občianskeho zákonníka, a to tým, že neskúmali danosť príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a škodnou udalosťou, ktorou malo byť nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, ako aj tým, že nezrealizovanému obchodu žalobcu (predaj nehnuteľností, pozn.) pripísali vznik ušlého zisku na strane žalobcu.</p>
ratio decidendi	<p>Z namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu v prvom rade vyplýva ustálenie záveru, že na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu (t. j. zákona č. 58/1969 Zb., najvyšší súd v druhom odseku na s. 10 rozsudku zrejme v dôsledku chyby v písaní nesprávne uvádza „zákon č. 58/1959 Zb.“, pozn.), pričom následne sa najvyšší súd zaoberal otázkou premlčania žalobou uplatnených nárokov, pri posúdení ktorej sa v plnom rozsahu odvolal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008, v ktorom bolo zaujaté stanovisko k plynutiu premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pričom ústavný súd v tomto rozhodnutí tiež ustálil, že žalobca sa domáhal náhrady škody nie z titulu nezákonnosti väzby, ale z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia.</p> <p>V uvedených súvislostiach ústavný súd poznamenáva, že najvyšším súdom aplikovaný zákon o zodpovednosti za škodu má, pokiaľ ide o škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou väzby, špeciálnu právnu úpravu, a to v § 5 v spojení s § 23 označeného zákona. Vzhľadom na už v minulosti ustálený názor ústavného súdu, že v danej veci sa vzhľadom na formuláciu žalobného petitu žalobca domáhal náhrady škody v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou obvinenia, a nie v súvislosti s nezákonnosťou väzby, sa aplikácia § 23 zákona o zodpovednosti za škodu v súvislosti s riešením otázky premlčania týchto žalovaných nárokov javí síce ako bezpredmetná, avšak to neznamená, že pri posudzovaní dôvodnosti rozsahu týchto žalobou uplatnených nárokov by všeobecné súdy nemali prihliadať a osobitne zohľadniť aj obdobie trvania väzby.</p> <p>Inými slovami, v danom prípade vzhľadom na existenciu špeciálnej právnej úpravy o škodových nárokoch vzniknutých v súvislosti s väzbou by všeobecný súd nemal pri vyčíslení škody uplatnenej iba v súvislosti s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia zahrnúť do tejto škody aj nároky spojené s obdobím väzby, pretože žalobca si náhradu škody navyše aj z tohto dôvodu neuplatnil, ale uplatnil si ju len a len z dôvodu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ako to v minulosti ustálil už aj ústavný súd.</p> <p>Uvedenému postupu prisvedčuje, ako už bolo uvedené, aj špeciálna právna úprava o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnosťou väzby, ktorej uvaleniu musí síce vždy predchádzať obvinenie (t. j. uzneseniu o vzatí do väzby musí vždy predchádzať uznesenie o vznesení obvinenia), avšak to automaticky neznamená, že po vznesení obvinenia musí byť obvinený vždy vzatý aj do väzby (obvinený môže byť stíhaný aj na slobode, pozn.). Ak by to tak totiž bolo, potom by zákonodarca nemal potrebu navyše osobitne upravovať aj otázku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnou väzbou, pretože tá by sa automaticky odvíjala od nezákonného obvinenia.</p> <p>Osobitná právna úprava o zodpovednosti za škodu pri nezákonnej väzbe by potom nemala nikdy praktické uplatnenie, keďže do väzby nemôže byť vzatá neobvinená osoba. Inými slovami, z uvedeného vyplýva, že ak by v danom prípade mala byť do škody uplatnenej žalobcom započítaná aj škoda, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti väzbou,</p>

žalobca si mal uplatniť nárok na jej náhradu nielen z titulu nezákonnosti obvinenia, ale aj z titulu nezákonnosti väzby, čo však aj podľa v minulosti učeného zistenia ústavného súdu žalobca neurobil.

Z uvedeného teda vyplýva, že je rozdiel medzi posudzovaním včasnosti žalobou uplatneného nároku na jednej strane a medzi posudzovaním dôvodnosti rozsahu takto včas uplatneného nároku. V uvedenom smere sa však najvyšší súd pri posúdení tejto mimoriadnej dovolacej námietky bez ďalšieho uspokojil iba s odvolaním sa na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však bola riešená iba otázka charakteru uplatneného žalobného nároku s ohľadom na posúdenie včasnosti jeho uplatnenia, keďže sťažovateľ uplatnil námietku jeho premlčania, ale týmto rozhodnutím nebola záväzne riešená aj otázka posudzovania rozsahu tohto nároku, s ktorou sa tak najvyšší súd nevysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, a v tomto smere je jeho rozsudok arbitrárny, svojvoľný a neodôvodnený.

Okrem toho, pokiaľ ide o posúdenie včasnosti žalobou uplatneného nároku, ústavný súd sa na tomto mieste stotožňuje aj s konštatovaním sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu je neodôvodnený aj v časti týkajúcej sa aplikácie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu upravujúceho otázku premlčania nároku na náhradu škody uplatnenej z titulu nezákonného obvinenia. Premlčacia lehota upravená v označenom ustanovení, ktorá sa vzťahuje na posúdenie premlčania nároku z nezákonného obvinenia, má totiž dve zložky, a to subjektívnu lehotu (§ 22 ods. 1) na uplatnenie uvedeného nároku, ktorá sa pohybuje v rozsahu jej objektívnej lehoty (§ 22 ods. 2).

Ústavný súd prisvedčuje, že vzhľadom na charakter v tomto prípade uplatneného žalobného nároku, ktorým je nárok na náhradu škody z titulu nezákonného obvinenia, je v danom prípade na vyriešenie otázky, či tento nárok nebol premlčaný, potrebné aplikovať § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, avšak súčasne poznamenáva, že toto ustanovenie je potrebné aplikovať bezo zvyšku.

V tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, sa v minulosti vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008 zaoberal iba otázkou identifikácie uplatneného nároku a s tým súvisiacou otázkou nutnosti na daný prípad aplikovať nie ustanovenie § 23, ale ustanovenie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti sa vyjadril iba k aplikácii subjektívnej zložky tejto lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, a keďže predmetom skúmania ústavného súdu v označenej veci nebola ani ústavná udržateľnosť záveru, že zastavenie trestného stíhania má za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia (viazanosť petitom sťažnosti, pozn.), ústavný súd vzhľadom na túto judikatúru najvyššieho súdu, ktorá však neprešla testom ústavnosti v konaní pred ústavným súdom (a táto otázka nebola ani predmetom konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 339/08, pozn.), začiatok plynutia tejto subjektívnej zložky premlčacej lehoty automaticky odvíjal od doručenia rozhodnutia o zastavení trestného stíhania.

V uvedených súvislostiach ústavný súd podotýka, že v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v napádanom rozsudku pri posúdení otázky premlčania žalovaného nároku bez ďalšieho iba odvolal na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však nebola vyčerpaná celá problematika uplatnenia premlčacej lehoty podľa § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, ostala tak nevyriešená, resp. neodôvodnená sťažovateľova otázka aplikácie aj objektívnej zložky tejto premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, takže aj v tomto smere vykazuje citované rozhodnutie najvyššieho súdu znaky arbitrárnosti a neodôvodnenosti, tak ako to namieta aj sťažovateľ.

V súvislosti s odôvodňovaním uplatnenia objektívnej zložky premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, najmä pokiaľ ide o určenie rozhodujúcej právnej skutočnosti určujúcej začiatok jej plynutia, sa najvyšší súd v intenciách prípadu bude musieť argumentačne konfrontovať aj s otázkou splnenia zákonnej podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorá v zmysle ustanovení prvej hlavy prvej časti zákona o zodpovednosti za škodu (§ 1 – § 4, podľa ktorých si žalobca uplatnil žalovaný nárok, pozn.) spočíva v požiadavke, aby nezákonné rozhodnutie, v dôsledku vydania ktorého sa nárok na náhradu škody uplatňuje, bolo zrušené (§ 3 v spojení s § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pozn.), a to v intenciách svojej judikatúry (ktorá neprešla testom ústavnosti, pozn.), v zmysle ktorej zastavenie trestného stíhania má mať

také právne následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť.

Argumentácia najvyššieho súdu v tomto smere bude vzhľadom na zákonom odlišne stanovené právne skutočnosti určujúce plynutie tak objektívnej zložky (doručenie nezákonného rozhodnutia, pozn.), ako aj v jej rámci sa pohybujúcej subjektívnej zložky (doručenie zrušujúceho rozhodnutia, pozn.) premlčacej lehoty na uplatnenie si nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie zásadná pre rozhodnutie vo veci samej.

Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu.

Pokiaľ ide o napádané rozhodnutie najvyššieho súdu, ústavný súd prisvedčil aj námietke sťažovateľa, že je neodôvodnené, a to pokiaľ ide o neodôvodnenie absencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu na jednej strane a škodou, ktorá mu mala vzniknúť na strane druhej, ako aj v súvislosti s priznaním nároku na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľností a neodôvodnením výšky tejto škody v intenciách definície ušlého zisku, tak ako ju vymedzil sám najvyšší súd.

Pokiaľ ide o uvedené námietky, najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite nepreskúmal danosť príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a škodou, ktorú si v tejto súvislosti uplatnil, pričom, tak ako už bolo uvedené, v napádanom rozhodnutí nie je vymedzené, či mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s väzbou alebo s trestným stíhaním (napr. v čase, keď bol žalobca stíhaný na slobode, a nie vo väzbe, mohol podnikat' a pod., pozn.), a tiež nie je zrejmé, či k škode neprišlo aj v dôsledku konania samotného žalobcu (napr. či aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca začal väzbu vykonávať v zahraničí a až následne bol vydaný na Slovensko, nebolo toto jeho konanie znakom toho, že dával najavo, že sa chce vyhnúť trestnému stíhaniu, t. j. aký bol dôvod väzby – ak by sa škoda posudzovala v tejto príčinnej súvislosti a pod.).

Okrem toho, pokiaľ ide o žalobcovi priznaný nárok na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného plánovaného predaja nehnuteľností, najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne nevysporiadal s dovolacou námietkou týkajúcou sa jednak už zmieňovanej príčinnej súvislosti medzi jeho vznikom a trestným stíhaním a jednak s tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s charakterom kúpopredaja realizovaného nie v rámci podnikateľskej činnosti, pri ktorom dochádza k výmene ekvivalentných hodnôt vyjadrených na jednej strane v hodnote predmetu kúpy a na strane druhej v kúpnej cene odzrkadľujúcej túto hodnotu.

V dôsledku uvedeného tak došlo k situácii, že po tom, čo najvyšší súd bez ďalšieho uveril argumentácii žalobcu, ostal v jeho majetku nielen predmet kúpy, ale duplicitne aj jeho hodnota v podobe „kúpnej ceny“ vyjadrenej vo forme ušlého zisku, takže v konečnom dôsledku žalobca môže v podstate predmet kúpy predať akoby dvakrát. Bez povšimnutia najvyššieho súdu ostala aj tá časť námietky sťažovateľa, ktorou poukazuje na to, že v čase plánovaného predaja dotknutých nehnuteľností bola ich cena dokonca znalcom určená na sumu vyššiu než za akú žalobca tieto nehnuteľnosti plánoval predať, takže v tom dôsledku vlastne žalobca nezrealizovaním tohto predaja ušetril, resp. inými slovami, v majetku žalobcu ostala vyššia majetková hodnota než akú by získal zrealizovaním uvedeného predaja.

Uvedené zistenia však nekorešpondujú s definíciou ušlého zisku naformulovanou samotným najvyšším súdom, podľa ktorej je ušlým ziskom hodnota, o ktorú by sa majetok poškodeného zvýšil, no v dôsledku rôznych okolností k tomu nedošlo, pričom v danom prípade o tento prípad nešlo, pretože zrealizovaním plánovaného predaja by sa majetok žalobcu zmenšil, a to o sumu, ktorá predstavovala

	<p>rozdiel medzi hodnotou predmetu kúpy určenou znalcom na jednej strane a kúpnu cenou, za ktorú tento predmet kúpy žalobca plánoval predať, na strane druhej.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho súdu v jeho zamietajúcej časti porušené bolo.</u></p> <p><u>Rozsudok najvyššieho súdu v jeho zamietajúcej časti zrušuje a v tejto časti mu vec vracia na ďalšie konanie.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 339/08

spisová značka	II. ÚS 561/2012
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namieta porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnej pozícii odporcu bola účastníčkou súdneho konania vedeného na okresnom súde, predmetom ktorého bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom návrh navrhovateľov v celom rozsahu zamietol.</p> <p>O odvolaní navrhovateľov rozhodol krajský súd rozsudkom, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Následne okresný súd rozhodol o trovách celého konania tak, že uložil navrhovateľom povinnosť na ich náhradu.</p> <p>Z dôvodu odvolania navrhovateľov krajský súd uznesením zmenil prvostupňové rozhodnutie v časti výšky trov konania. Generálny prokurátor na základe podnetu navrhovateľov podal na najvyššom súde mimoriadne dovolanie, v ktorom navrhol rozhodnutia vo veci samej zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil obe meritórne rozhodnutia, ako aj uznesenia o priznaní trov konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.</p> <p>Podstatou sťažnosti sťažovateľky je skutočnosť, že najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní nepostupoval v súlade s § 243i Občianskeho súdneho poriadku, keďže (na rozdiel od navrhovateľov) jej na vyjadrenie nedoručil mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora. Ďalej sťažovateľka najvyššiemu súdu vytyka, že nesprávne interpretoval a aplikoval právo, pretože na ňu ako na odporkyňu prenáša dôkazné bremeno, ktoré jej nepatrí.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že podstatou sťažnosti sťažovateľky bol namietaný postup najvyššieho súdu, ktorý podľa jej vyjadrenia (§ 243i OSP) vôbec nedoručil mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, resp. jej ho vôbec nezaslal.</p> <p>Pre potreby ďalšieho konania bolo preto potrebné ustáliť, či stanovisko právneho zástupcu sťažovateľky vzhľadom na svoj obsah predstavuje len spresnenie pôvodnej sťažnosti sťažovateľky alebo jej rozšírenie nad rozsah, v ktorom ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie.</p> <p>Napriek tomu, že sťažovateľka aj v predmetnom stanovisku vytykala najvyššiemu súdu pochybenie, toto už nespočívalo v tom, že jej nedoručil (resp. vôbec nezaslal) mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora. Odvolaním sa na uznesenie najvyššieho súdu totiž sťažovateľka tvrdila, že „je na strane súdu preukázať, že sťažovateľka sa v deň, kedy jej mala byť písomnosť doručená zdržovala skutočne v mieste a dobe doručenia - pričom doručienka musí obsahovať údaj, že adresát</p>

sa v mieste doručenia zdržoval – a pokiaľ tento túto skutočnosť nepreukáže záver súdu o účinnom náhradnom doručení nie je možný“.

Zatiaľ čo v sťažnosti sťažovateľky prijatej na ďalšie konanie sa najvyššiemu súdu vytýkalo nedoručenie (nezaslanie) zásielky v zmysle § 243i OSP, v predmetnom stanovisku sa najvyššiemu súdu vytýka, že nevykonal šetrenie o tom, či sa sťažovateľka zdržiavala v mieste doručenia zásielky v deň jej doručenia, alebo nie.

Zatiaľ čo v prvom prípade malo porušenie práva spočívať v nedosiahnutí zákonom predvídaného výsledku (doručenie zásielky), v druhom prípade malo porušenie spočívať v nečinnosti súdu v procese súdneho doručovania mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.

V pôvodnej sťažnosti prijatej na ďalšie konanie však sťažovateľka neargumentuje tým, že sa v rozhodujúcom čase nenachádzala na adrese zásielky, a preto ani nenamietala, že dôvodom nedoručenia mimoriadneho dovolania bola jej neprítomnosť, ale skutočnosť, že jej ju najvyšší súd nedoručil (resp. ani neodoslal). Z uvedeného ústavný súd vyvodil, že v predmetnom stanovisku sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť rozšírila, keďže ako pochybenie najvyššieho súdu neoznačuje nedoručenie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora najvyšším súdom (a podľa § 243i OSP), ale nevykonané šetrenie pre overenie pobytu adresáta zásielky v mieste a v dobe jej doručovania.

Ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa aj k ďalšiemu tvrdeniu sťažovateľky, podľa ktorého nebola doručovateľom predpísaným spôsobom upovedomená o uložení písomnosti na pošte, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, resp. právnym záverom uvádzaným v mimoriadnom dovolaní, za procesnej situácie, keď druhému účastníkovi konania (navrhovateľovi) bola takáto možnosť poskytnutá (daná), čo podľa nej predstavuje nielen hrubé porušenie zásady kontradiktórnosti konania, ale predovšetkým nepovolený zásah do zásady rovnosti účastníkov konania.

V konkrétnostiach sťažovateľka uviedla, že „... naďalej trvá, že nebola doručovateľom... zákonne upovedomená o uložení písomnosti na pošte a teda jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, resp. právnym záverom uvádzaným v mimoriadnom dovolaní, navyše za procesnej situácie, keď druhému účastníkovi konania (navrhovateľovi) takáto možnosť poskytnutá (daná) bola, čo je nielen hrubým porušením zásady kontradiktórnosti konania, ale predovšetkým predstavuje nepovolený zásah do zásady rovnosti účastníkov konania. Máme za to, že v konaní nie je preukázané žiadne doručovanie sťažovateľke.“. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že v stanovisku sťažovateľka takisto rozšírila pôvodnú sťažnosť, keďže za orgán, postupom ktorého mali byť porušené označené práva, už neoznačuje najvyšší súd, ale doručovateľa

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzavrel, že dôvody a argumentácia, ktoré sťažovateľka uviedla v stanovisku, nepredstavujú spresnenie pôvodnej sťažnosti, ale ju rozširujú v porovnaní so znením prijatým ústavným súdom na ďalšie konanie. Rozšírenie sťažnosti spočívalo v tom, že sťažovateľka v stanovisku označila ďalší postup najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej označených práv, ako aj ďalší subjekt (odlišný od najvyššieho súdu), ktorý mal jej práva porušiť.

Keďže podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, nebolo možné zaoberať sa dodatočnou argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v stanovisku, ktorá predstavovala rozšírenie pôvodnej sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd tiež zoberal do úvahy, že rozšírené časti ústavnej sťažnosti neboli predmetom jeho predbežného prerokovania a nerozhodol o ich prijatí na ďalšie konanie.

V dôsledku toho v ďalšom ústavný súd konal len v rozsahu prijatej sťažnosti a konkrétne zisťoval, či postup najvyššieho súdu podľa § 243i OSP predstavoval porušenie označených práv sťažovateľky tak, ako to tvrdila vo svojej pôvodnej sťažnosti.

Podľa § 243i ods. 1 OSP mimoriadne dovolanie doručí dovolací súd účastníkom konania na vyjadrenie. V zmysle uvedeného ustanovenia doručuje dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora účastníkom na vyjadrenie.

Podľa piatej časti prvej hlavy druhého oddielu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) nazvanej „Doručovanie súdnych písomností“ je možné písomnosť doručiť súdnym doručovateľom (§ 142 vyhlášky) alebo poštou

	<p>(§ 143 vyhlášky).</p> <p>Najvyšší súd ako dovolací súd na doručenie mimoriadneho dovolania sťažovateľke použil (v súlade s § 143 vyhlášky) poštu, tak že jej odovzdal zásielku na prepravu. Z okolností prípadu je zrejmé, že v danom prípade najvyšší súd ako dovolací súd využil možnosť doručiť mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora prostredníctvom pošty a odovzdal zásielku pošte na prepravu.</p> <p>Zásielka najvyššieho súdu obsahovala všetky údaje predpokladané § 144 ods. 2 vyhlášky, pričom pošta v procese doručovania zásielky najvyššieho súdu uložila písomnosť na pošte (2. februára 2012) s tým, že túto si sťažovateľka mohla prevziať v odbernej lehote.</p> <p>Keďže sťažovateľka si zásielku v odbernej lehote neprevzala, pošta ju 23. februára 2012 zaslala najvyššiemu súdu (najvyššiemu súdu bola zásielka vrátená 27. februára 2012) a ten považoval zásielku za doručení podľa § 47 ods. 2 OSP. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd postupujúci podľa § 243i ods. 1 OSP doručoval mimoriadne dovolanie sťažovateľke prostredníctvom pošty, tak ako to predpokladá vyhláška.</p> <p>Keďže povinnosti súdu pri doručovaní zásielok podľa § 243i OSP negarantujú priame doručenie zásielky adresátovi (keďže zaň možno považovať aj náhradné doručenie podľa § 47 ods. 2 OSP), samotné nedoručenie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora sťažovateľke neznamená ipso facto porušenie jej práv najvyšším súdom, ako to sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V okolnostiach prípadu sa ústavný súd obmedzuje na toto konštatovanie, pretože ďalšie pochybenie najvyššieho súdu v samotnom procese doručovania súdnej zásielky sťažovateľka označila až v stanovisku, ktoré znamenalo rozšírenie pôvodnej ústavnej sťažnosti, pričom na jeho prerokovanie ústavný súd nebol oprávnený.</p> <p>V závere ústavný súd pripomína, že základné právo a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak vo veci koná v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na iné základné práva a slobody podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy o ľudských právach.</p> <p>Keďže napadnutým uznesením najvyššieho súdu v dovolacom konaní (z dôvodov už uvedených) nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu porušené nebolo.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Nález – priet’ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 215/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>15. októbra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v civilnom konaní, ktoré začalo v roku 2008.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost’ veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti</p>

	<p>veci. Napokon, skutočnosť, že by napadnutá vec bola fakticky alebo právne zložitá, výslovne netvrdil ani zástupca okresného súdu, resp. zákonný sudca, ktorý sa vyjadril k danej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.</p> <p>3. Okresný súd teda viac ako dva roky vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru. K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 218/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>15. októbra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v civilnom konaní, ktoré začalo v roku 2004.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. K predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ najmä tým, že opakovane požiadal o odročenie nariadených pojednávaní z dôvodu, že o jeho dovolaniach ešte nebolo rozhodnuté. Podanie dovolania (rovnako aj podanie ústavnej sťažnosti) však nemá odkladný účinok, a preto v danej veci nič nebránilo tomu, aby okresný súd pokračoval v napadnutom konaní. Na uvedené správanie sťažovateľa nemohol teda ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.</p> <p>3. Okresný súd teda minimálne tri roky vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru. K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

spisová značka	II. ÚS 217/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v civilnom konaní, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd – rovnako ako v náleze sp. zn. II. ÚS 434/2011 – konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania ani v napadnutom období nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení ani v súčasnosti nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v posudzovanom období, treba konštatovať, že na odročení nariadeného pojednávania mal svoj podiel aj sťažovateľ, pretože napriek výslovnému upozorneniu súdu nebol súčinnosťný a nedostavil sa na pojednávanie, hoci okresný súd jeho účasť považoval za potrebnú, pričom aj vo vyjadrení k tejto veci trval na tom, že jeho účasť na tomto pojednávaní nie je účelná, a ak sa na nariadené pojednávanie nedostavil, využíva iba svoje procesné práva.</p> <p>3. V okolnostiach danej veci krátkodobý neefektívny postup okresného súdu neovplyvnil podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že vec nebola doteraz skončená, a preto tento prieťah nemožno ani považovať za príčinu neodstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza v dôsledku trvania tohto konania.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní v období od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 434/2011-26 z 23. novembra 2011 neporušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 434/2011

spisová značka	II. ÚS 431/2012
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľky namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného, ktoré začalo v roku 2007.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzovaná vec ani po právnej stránke, ale ani po stránke skutkovej nemožno označiť za zložitú, pričom ide o vec, ktorá má mimoriadny význam najmä z hľadiska zabezpečenia základných životných potrieb v čase podania návrhu ešte maloletej sťažovateľky a jej sociálneho štandardu. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení

	<p>konkrétne nenamietal zložitosť napadnutej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľiek v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania už aj vzhľadom na jeho povahu (zvýšenie výživného) viac ako päť rokov je samo osebe neprimerané. Okrem uvedeného priebeh napadnutého konania je poznačený jednak opakovanými obdobiami nečinnosti okresného súdu, ale aj jeho nesústredeným a neefektívnym postupom.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľiek, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Sťažovateľke- dcére priznáva finančné zadošťučinenie v sume 1 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.